

VIDICI

NAJVEČJI ABSURD MODERNEGA EKZISTENCIALIZMA

Že dobro desetletje prihaja do nas s Zahoda vest o tem, da se tam v vrstah teologov in filozofov razpravlja o »smrti Boga«. Cele vrste teologov, zlasti protestantskih, so zgradili celo teologijo o »božji smrti«. Vse te razprave so zares težko dojemljive in zapuščajo v bralcu mučen vtis, da je moderni človek (ali vsaj nekateri) izgubil svoje zanesljivo oporišče v božjem razodetju, kakor ga je skozi dolga stoletja razlagala Kristusova Cerkev. Hamilton, Altizer, van Buren in Bonhoeffer so prišli potom svojih sekularističnih analiz do neverjetnega modernega krščanstva, ki je v biti ateistično.

Že v prvem razredu ljudske šole nas je katehet učil, da je Bog večn, ker ne more umreti. Ta pojem je postal eden glavnih, ki smo si ga prisvojili o Bogu. Če smo že o Bogu mislili kot o dobrohotnem očetu, potem ni nič čudnega, če se je temu ali onemu v zavesti prikradel lik starčka z dolgo sivo brado, ki v prvi vrsti simbolizira starost, potem pa tudi dobrohotnost. Saj take zamisli navsezadnje le niso tako zgrešene, kajti Bog je v resnici star, starejši kot vse drugo na svetu. Pojem o Bogu si je vsak sam izoblikoval, sorazmerno stopnji svoje intelektualne zmogljivosti. Če nekateri teologi danes govorijo o smrti Boga, potem je to dejansko smrt ideje ali pojma o Bogu, kajti drugače je govoriti o božji smrti največji absurd našega stoletja.

Če nekateri tarnajo, da se čutijo od Boga zapuščeni, je morda povsem pravilno tudi vprašanje; ali so Boga sploh dovolj iskali in sicer iskreno iskali? Bog se razodeva le tistim, ki ga iskreno iščejo. Napuhnjenim pa se Bog že od samega začetka ustavlja, kakor je zapisal že starozavezni pisatelj.

In ker moderni človek želi vse razjasniti, kar se da in kar se ne da, se nenadoma soočuje z nepremostljivimi ovirami; da bi pa ne priznal svojega poraza in svoje nemoči, se raje zateka k filozofiji in teologiji o »Božji smrti«. Mrtvega Boga pa ni treba več iskati, kajti kot tak je postal povsem nezanimiv.

V kaj vse nas lahko pripeljejo taki nazori pa je bolje da sploh ne skušamo analizirati, zakaj tak nihilizem bi na koncu zavrnil ves človeški napredek in bi posameznike kakor tudi skupnost pognal v neizprosni obup. Po tej poti pa grozi človeku totalno uničenje, ki bi se najbolj odražalo v njegovem razosebljenju. Teologija o »božji smrti« je teologija o smrti osebnega Boga. Tak nauk pa ima kot nujno posledico razosebljenje človeka kot osebe, ki je ustvarjena po božji podobi in ta podoba je podoba osebnega Boga.

Vilko Šolinc

REVIZIJA VEROVANJA

Med novejše pojave na verskem področju je tudi revizija vere, manj ali bolj vsiljiva revizija vere, najprej lastne, potem pa tudi drugih, zakaj če kdo svojo vero podvrže reviziji, navadno postane nestrpen tudi do drugih, ki take revizije še niso izvedli. Vladimir Truhlar o tem zelo zanosno piše: »Umevno bo, zakaj